

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Nadzieja Surowiec
Sędziowie	SSA Halina Czaban (spr.) SSA Janusz Sulima
Protokolant	Magdalena Suchocka

przy udziale Przemysława Sabata - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r.

sprawy **E. D. s. E.** oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 223 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 226 § 1 k.k.

G. O. s. A. oskarżonego z art. 280 § 2 k.k., art. 193 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego E. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 14 listopada 2013 r. sygn. akt II K 87/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. – obrońcy oskarżonego E. D. i adw. P. Ł. – obrońcy oskarżonego G. O. kwoty po 738 złotych, w tym po 138 złotych podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej jego apelacji, w pozostałym zakresie kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

E. D. oraz G. O. oskarżeni zostali o to, że:

I. w nocy na 14 stycznia 2013 roku w O., działając wspólnie i w porozumieniu, poprzednim pokonaniu zabezpieczenia altanki numer (...) przy ul. (...) w O. należącej do S. Ś. poprzez wyważenie łomem drzwi wejściowych, dostali się do jej wnętrza, gdzie dokonali rozboju na osobie znajdującego się tamże J. Z. poprzez użycie w stosunku do niego środka obezwładniającego w postaci ręcznego miotacza gazowego (...)rozpylając go w jego twarz i przedmiotu podobnie

niebezpiecznego do noża w postaci metalowego łomu o długości 40 cm i średnicy 2 cm oraz stosując przemoc polegającą na szarpaniu, uderzaniu rękoma i kopaniu po całym ciele, a w szczególności głowie pokrzywdzonego oraz uderzenie go łosem w głowę, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...)o wartości 250zł, pary butów marki (...) o wartości 150 zł i skórzanego portfela o wartości 30 zł na szkodę J. Z. oraz kranu, a także przewodów elektrycznych od lampki, grilla, radia i DVD odrywając je od tych urządzeń, a przez to uszkadzając je i czyniąc niezdatnym do użytku oraz powodując straty o łącznej wartości 450 zł na szkodę S. Ś., przy czym E. D. równocześnie spowodował u pokrzywdzonego J. Z. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy prawego łuku brwiowego, sińcem okolicy prawego oczodołu, licznymi otarciami naskórka i złamaniem korony zęba, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionego trwające nie dłużej niż siedem dni i dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio karany za usiłowanie rozboju w warunkach art. 64 § 2 k.k.

– tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. z zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec E. D., zaś wobec G. O. – o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Ponadto E. D. o to, że:

II. w nocy na 14 stycznia 2013 w O. użył wobec J. Z. przemocu polegającej na kopaniu po rękach i twarzy oraz grozi mu spaleniem i pozbawieniem życia w celu wywarcia na niego wpływu jako świadka rozboju, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu w warunkach art. 64 § 2 k.k.

– tj. o przestępstwo z art. 245 k.k., w zw. z art. 64 § 2 k.k.

III. w nocy na 14 stycznia 2013 roku w O., używając środka obezwładniającego w postaci ręcznego miotacza gazowego (...) i rozpylając go w twarz pokrzywdzonego oraz przemocu dokonał polegającej na szarpaniu, czynnej napaści na funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w O., st. Sierż. L. J. podczas i w związku z popełnieniem przez niego obowiązków służbowych polegających na zatrzymaniu go w celu zmuszenia go do zaniechania tej prawnej czynności służbowej, czym naruszył jego nietykalność cielesną oraz spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia nadgarstka z otarciem naskórka i stłuczenia kończyny dolnej z sińcem oraz podrażnienia skóry twarzy i spojówek, które naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż siedem dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu w warunkach art. 64 § 2 k.k.

– tj. o przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

IV. w nocy na 14 stycznia 2013 roku w O., wbrew woli właścicieli posesji numer (...) na rodzinnych ogródkach działkowych, Z. K. i J. K., wdarł się na ogrodzony teren tej posesji, przy czym czynu tego dopuścił więc w ciągu 5 od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

– tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w nocy na 14 stycznia 2013 roku w O., podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w O., st. Sierż. L. J. i st. Sierż. J. B. obowiązków służbowych polegających na zatrzymaniu go, znieważył ich kierując wobec nich słowa uznane powszechnie za obelżywe

– tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

A ponad to E. D. i G. O. oskarżonych o to, że

VI. w nocy 14 stycznia 2013 roku w O., działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew woli właściciela posesji numer (...) na (...), K. T., wdarli się na ogrodzony teren tej posesji i do zamkniętej usytuowanej tam altanki, przy czym E. D. dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

– tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec E. D., zaś wobec G. O. – o przestępstwo z art. 193 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 14 listopada 2013r., w sprawie II K 87/13:

1. oskarżonych E. D., w ramach stawianych mu zarzutów z pkt I i II, a G. O. w ramach stawianego mu zarzutu z pkt I, uznał za winnych tego, że w nocy na 14 stycznia 2013r. w O., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia altanki numer (...) przy ul. (...) w O. należącej do S. Ś., dostali się do jej wnętrza, gdzie dokonali rozboju na osobie znajdującego się tamże J. Z. poprzez użycie w stosunku do niego środka obezwładniającego w postaci ręcznego miotacza gazowego (...) rozpylając go w jego twarz i przedmiotu podobnie niebezpiecznego do noża w postaci metalowego łomu o długości 40 cm i średnicy 2 cm oraz stosując przemoc polegającą na szarpaniu, udzierzaniu rękoma i kopaniu po całym ciele, a w szczególności głowie pokrzywdzonego oraz uderzenie go łodem w głowę, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki (...) o wartości 250 zł, pary butów marki (...) o wartości 150 zł i skórzanego portfela o wartości 30 zł na szkodę J. Z. oraz kranu, a także przewodów elektrycznych od lampki, grilla, radia i DVD nieustalonej wartości na szkodę S. Ś., przy czym E. D. swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego J. Z. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną okolicy prawego łuku brwiowego, sińcem okolicy prawego oczodołu, licznymi otarciami naskórka i złamaniem korony zęba, które naruszyły czynności narządu ciała wymienionego trwające nie dłużej niż siedem dni i dodatkowo groził temu pokrzywdzonemu pozbawieniem go życia, a nadto dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej jednego roku kary pozbawienia wolności będąc uprzednio karany za usiłowanie rozboju w warunkach art. 64 § 2 k.k., tj. dokonania zbrodni określonej w przypadku E. D. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k., a w przypadku G. O. z art. 280 § 2 k.k. i za to na tej podstawie skazał ich, a na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu E. D. karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu G. O. karę 3 (trzy) lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonego E. D. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt III czynu, z tą zmianą w kwalifikacji prawnej tego czynu, iż przyjął, że oskarżony dokonał występku z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3. oskarżonego E. D. uznał za winnego dokonania zachowań opisanych w zarzutach z pkt IV i VI, przyjmując że zostały podjęte przez niego w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru – w warunkach czynu ciągłego, tj. dokonania występku z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego E. D. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt V czynu, tj. dokonania występku z art. 226 § 1 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

5. oskarżonego G. O. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt VI czynu, tj. dokonania występku z art. 193 k.k. i za to na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzył oskarżonym E. D. karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności, zaś oskarżonemu G. O. karę łączną 3 (trzy) lat pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonym:

- E. D. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w okresie od 14 stycznia 2013r. do dnia 22 sierpnia 2013r.,

- G. O. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w okresie od dnia 12 czerwca 2013r. do dnia 14 listopada 2013r.

8. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod numerem 14/13 księgi przechowywanych przedmiotów w wykazie pod poz. 1, 4-7;

9. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe zapisane pod numerem 14/13 księgi przechowywanych przedmiotów w wykazie pod poz. 2-3 zwrócił S. Ś.;

10. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zmian.) zasądził od Skarbu Państwa: na rzecz adw. J. P. kwotę 369 złotych (w tym 23% VAT w kwocie 69 złotych) w postępowaniu przygotowawczym i 1180,80 złotych (w tym 23% VAT w kwocie 220,00 złotych) w postępowaniu sądowym – łącznie 1549,90 złotych tytułem wynagrodzenia za wykonanie nieopłaconych czynności obrońcy z urzędu wobec oskarżonego E. D., zaś na rzecz adw. P. Ł. kwotę 369 złotych (w tym 23 % VAT w kwocie 69 złotych) w postępowaniu przygotowawczym i 1180,80 złotych (w tym 23% VAT w kwocie 220,00 złotych) w postępowaniu sądowym – łącznie 1549,80 złotych tytułem wynagrodzenia za wykonanie nieopłaconych czynności obrońcy z urzędu wobec oskarżonego G. O.;

11. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa należnych kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wnieśli: obrońca oskarżonego E. D. oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego E. D. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania art. 4, 5 § 2, art. 7 i art. 390 § 1 k.p.k. wyrażający się w przyjęciu tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do ustalenia, że oskarżony używał łomu i ręcznego miotacza gazu w stosunku do pokrzywdzonego oraz zachowywał się bardzo agresywnie podczas, gdy wyjaśnienia oskarżonego temu przeczą, a ustalenie tych okoliczności w związku z pozbawieniem oskarżonego bezpośredniej konfrontacji z pokrzywdzonym było nad wyraz utrudnione - w konsekwencji Sąd dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że istniejące dowody pozwalają na skazanie oskarżonego za zarzucany mu czyn.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, które nie zostały uiszczzone.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego E. D., a także na niekorzyść G. O. w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na dowolnym przyjęciu, wbrew zeznaniom pokrzywdzonego J. Z. (k. 167 i k. 997), że oskarżony E. D. groził pokrzywdzonemu J. Z. pozbawieniem życia i spaleniem, jeśli ten zawiadomi Policję, kontynuując jako jeden z elementów składowych rozboju czynności wykonawcze właściwe temu czynowi zabronionemu, podczas gdy z zeznań świadka J. Z., którym Sąd I instancji przyznał walor całkowitej wiarygodności, wynika wyraźnie, że czyn polegający na groźeniu mu w razie zawiadomienia Policji o zaistniałym zdarzeniu, został popełniony już po zaborze rzeczy od pokrzywdzonego, a nawet po opuszczeniu przez nich posesji, na której znajdowała się zajmowana przez pokrzywdzonego altanka,

ewentualnie,

rażącą niewspółmierność kar wymierzonych E. D. za popełnienie zarzucanych mu przestępstw, będącą rezultatem nieuwzględnienia w wystarczającym stopniu takich okoliczności obciążających, jak wielokrotna uprzednia karalność, wyjątkowo brutalny sposób działania wobec pokrzywdzonego J. Z., niskie pobudki kierujące oskarżonym oraz

całkowity brak skruchy, dodatkowo dokonanego włamania i ujemnych następstw przestępstwa mających postać zaostrzenia choroby pokrzywdzonego.

W stosunku do G. O. zarzucił rażąco niewspółmierność kar wymierzonych mu za popełnienie zarzucanych mu przestępstw, to jest kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji i na poziomie kary minimalnej grożącej za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., mimo prawidłowego ustalenia bardzo wysokiej szkodliwości społecznej przestępstwa zarzucanego mu w pkt I, sposobu działania, który był nieadekwatnie brutalny w stosunku do okoliczności zajścia i właściwości osobistych pokrzywdzonego, dodatkowo dokonanego włamania i ujemnych następstw przestępstwa mających postać zaostrzenia choroby pokrzywdzonego.

Wniósł o:

uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie w odniesieniu do E. D. w zakresie czynów z pkt I i II,

ewentualnie,

o zmianę wyroku poprzez zaostrzenie kary wymierzonej za czyn określony z pkt 1 wyroku do 6 lat pozbawienia wolności i połączenie jej z pozostałymi karami jednostkowymi w jedną karę łączną w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności,

a w stosunku do G. O. – o zmianę wyroku poprzez zaostrzenie kary wymierzonej mu za czyn z pkt I do 5 lat pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej za zarzucone mu czyny z art. 280 § 2 k.k. w wysokości 5 lat pozbawienia wolności.

Oskarżony złożył pisma procesowe (k. 1069, 1089), w których kwestionował ustalenia faktyczne Sądu I instancji rzutujące na jego odpowiedzialność.

W sprawie prokurator nie złożył wniosku o uzasadnienie (przy apelacji uznanej za oczywiście bezzasadną), a zatem zgodnie z art. 457 § 2 w zw. z art. 423 §1a kpk uprawnione jest ograniczenie zakresu uzasadnienia do tej apelacji obrońcy oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego skarżącego wyrok w części odnoszącej się do czynu z art. 280 § 2 w zb. z art. 64 § 2 jest oczywiście bezzasadna. Ta oczywista bezzasadność apelacji jest widoczna, gdy zestawimy sformułowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby zaistnieć w związku z naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., ale i art. 390 § 1 k.p.k., poprzez niezasadne przyjęcie, że oskarżony użył łomu i ręcznego miotacza gazu i zachowywał się agresywnie, z treścią uzasadnienia zarzutu, w którym akcent został położony w zasadzie jedynie na to, że przesłuchanie pokrzywdzonego nie miało miejsca z udziałem oskarżonego.

Wskazany przy tym jako naruszony - art. 390 § 1 k.p.k., nie odnosi się do sytuacji, z którą w toku procedowania mieliśmy do czynienia, albowiem decyzję procesową dotyczącą przesłuchania świadka przez sędziego wyznaczonego Sąd oparł o art. 396 § 2 i 3 k.p.k., uznając, że sprowadzanie oskarżonego pozbawionego wolności nie jest konieczne dla przeprowadzenia czynności przesłuchania świadka (pokrzywdzonego) w miejscu jego pobytu. Nadmienić trzeba, że w czynności uczestniczył obrońca oskarżonego.

Wskazać też trzeba, że protokół przesłuchania pokrzywdzonego – J. Z. został odczytany zgodnie z obowiązującą procedurą, a oskarżony nie skorzystał z możliwości ustosunkowania się do treści odczytywanego protokołu na sali rozpraw.

Zatem, skoro nie doszło do złamania żadnej z reguł procesowych odnoszących się do przesłuchania w drodze tzw. „pomocy prawnej” trudno podzielić zapatrywanie skarżącego o wpływie powyższego na treść ustaleń faktycznych.

Będąc zobligowanym do odniesienia się do pozostałych wskazywanych uchybień proceduralnych - art. 4, 7 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. trzeba wskazać, że nie doszło do naruszenia tych zasad.

Sąd był uprawniony, dokonując oceny zeznań J. Z. do ustalenia jak w czynie przypisanym w pkt. I części dyspozytywnej wyroku (skarżonym), prawidłowo uwypuklając to, co przekonuje o odpowiedzialności oskarżonego w oparciu o zeznania pokrzywdzonego.

Po pierwsze wskazał, że pokrzywdzony był przesłuchiwany jeszcze w dniu zdarzenia i wyraźnie różnicował dwie postaci: niższego napastnika (a bezspornie jest nim E. D.) i wyższego, bardziej masywnego - działanie polegające na użyciu łomu i ręcznego miotacza gazu konsekwentnie wiązał z zachowaniem niższego sprawcy.

Dodatkowo można nadmienić, że zachowanie wobec pokrzywdzonego było działaniem wspólnie i w porozumieniu, a zatem dla wyczerpania znamion czynu z art. 280 § 2 k.k. nie ma znaczenia, kto posługiwał się w/w przedmiotami, ale ustalony w stanie faktycznym wyższy stopień agresywności E. D. oddaje precyzyjnie okoliczności mające znaczenie w sprawie np. dla wymiaru kary.

Po drugie Sąd zauważył, że wyjaśnienia oskarżonych są zmienne, a nadto, że oskarżeni obciążają się wzajemnie odpowiedzialnością, zatem stanu faktycznego nie sposób budować na ich wyjaśnieniach.

Słusznie też Sąd podkreślił, że pokrzywdzony był trzeźwy, w przeciwieństwie do oskarżonych, a zatem obiektywnie miał zachowane w pełni zdolności postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń.

Oględziny miejsca zdarzenia i rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną korelują z treścią zeznań pokrzywdzonego w zakresie twierdzeń co zostało zbadane, a tym samym i to przemawia jednoznacznie za prawdziwością jego zeznań.

Sąd wymienił na stronie 11 uzasadnienia nadto jeszcze inne dowody, które potwierdzają prawdziwość zeznań pokrzywdzonego.

Stanowisko oskarżonego zawarte w pismach procesowych na k. 1069 i 1089 akt sprawy to próba przerwania (rozszerzenia) odpowiedzialności na inne osoby, co potwierdza zmienność, niekonsekwencję wyjaśnień oskarżonego. Na k. 920-920v oskarżony sam wyjaśnił, że A. D. i M. M. nie brały udziału w okradaniu altanek. Nadmienić można, że współoskarżony G. O. był w tym zakresie konsekwentny (k. 52-53, 88, 109, 389-411, 567).

Zatem prezentowane stanowisko w pismach procesowych jest jedynie wyrazem „szukania na siłę” błędów w ustaleniach Sądu po to, aby sprawę przekazać do ponownego rozpoznania. Jak wykazał Sąd I instancji, co zostało potwierdzone przez powyższe uwagi zawarte w stanowisku Sądu Apelacyjnego, są jednoznaczne podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa co do czynu jak w pkt. I.

Wyrok nie jest ani niesprawiedliwy, ani krzywdzący dla oskarżonego również przez pryzmat orzeczonej kary (w tym i kary łącznej).

Sąd wskazał na brutalność zachowania wobec pokrzywdzonego – nieadekwatną do okoliczności zajścia i zachowania pokrzywdzonego, który praktycznie nie stawiał oporu. Istotny był fakt działania oskarżonego w warunkach recydywy wielokrotnej.

Sąd podziela wszystkie argumenty Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary.

Wszystko to zadecydowało o uznaniu apelacji za oczywiście bezzasadną.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 14 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. 636 § 1 k.p.k.

Poza kwestiami niezwiązanymi z apelacją obrony trzeba wskazać tylko na niekonsekwencję Sądu w zakresie stosowania art. 64 § 1 k.k. w podstawie wymiaru kary: w pkt. III Sąd zaniechał wskazania art. 64 § 1 k.k. w podstawie wymiaru kary, a w pkt. IV wskazał.

Linia orzecznicza, dominująca, wskazuje, że przywołanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary jest zbędne jeżeli Sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ przestępstwa, a nie jest obowiązkowe orzeczenie ponad tymi granicami (por. wyrok SN z 11.10.2011r. V KK 234/11). Oczywiście zbędność przywołania nie oznacza naruszenia prawa materialnego.

H.